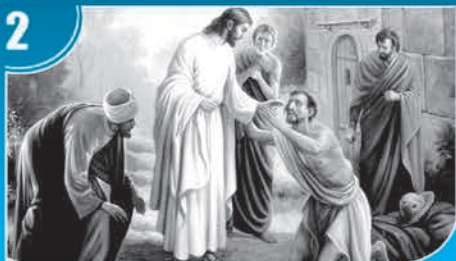

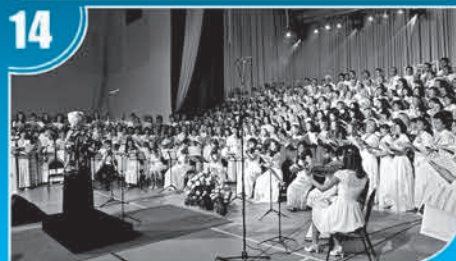
Що бачиш ти?

Моліться за своїх дітей

Хористи, котрі ведуть
людей до Бога

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

БОГ Є ЛЮБОВ!

ВЕРЕСЕНЬ 2014

Чи варто нам бути подібними до дітей?

с. 4

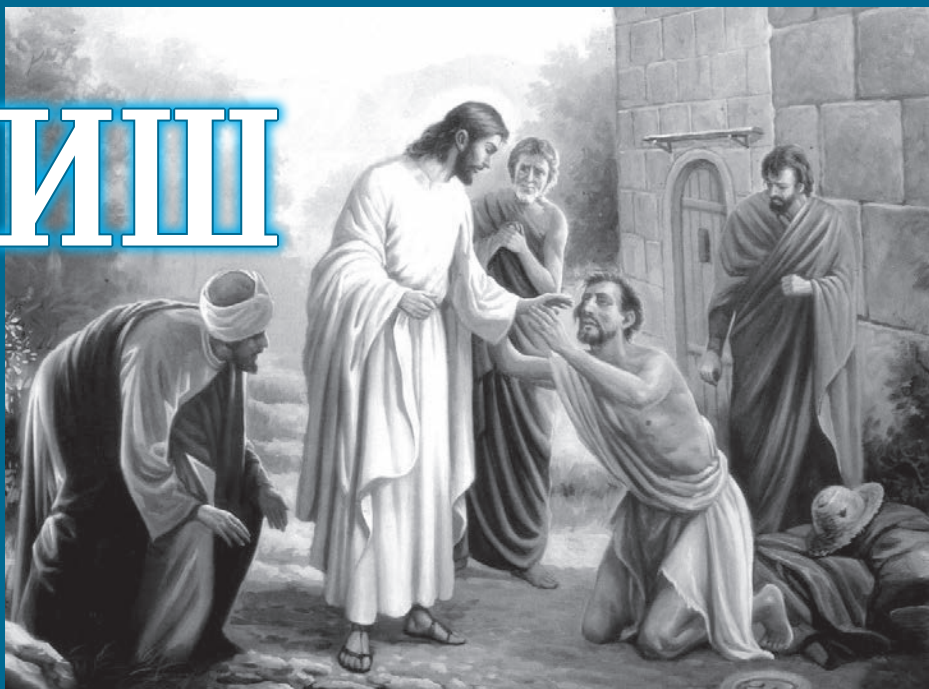
Кого б ви поставили за приклад для нас лідування сьогодні своїй дитині? До кого їй бути подібною? Мабуть, чоловіки радили б одне, жінки – інше... Хтось хотів би бути схожим на відомого актора, хтось – на відомого футболіста, а хтось – на відомого громадського діяча. Ми – християни, тому для нас важливо, що думає Бог та що радить Христос. «І сказав: Запевняю вас: якщо не навернетесь і не станете, як діти, не увійдете в Царство Небесне» (Матв. 18:3).

ЩО БАЧИШ ТИ?

Василь Костюк

«І було мені слово Господнє таке: “Сину людський, ти живеш серед дому ворохобного, – вони мають очі, щоб бачити, та не бачать, мають вуха, щоб слухати, та нечують, бо вони дім ворохобний”» (Єзек. 12:1, 2).

У вашому оточенні є сліпі люди, що потребують сторонньої допомоги? Чи замислювалися ви коли-небудь, як вони живуть і що відчують?

З такими словами Господь звернувся до пророка у видінні про скорий полон Ізраїлю. Що відбулося з народом, якому були дані духовні очі, щоб бачити? Що це за сліпота, яка вражає тих, хто чув про світло, хто повинен був стати поводителем для сліпих цього світу?

Відповідь ми знайдемо на сторінках Святого Письма. Ісус Христос прийшов у цей світ, щоб відповісти на питання, що нас бентежать. Він дає відповіді і на запитання, поставлені на самому початку наших з вами роздумів.

Звернімося до 9-го розділу Євангелія від Івана. Увесь цей розділ присвячений зціленню сліпої від народження людини. Дивовижне зцілення вродженої хвороби! Дослідники Біблії давно помітили внутрішній зв'язок між 8-м і 9-м розділами Євангелія від Івана. Коротко розглянемо 8-ий розділ. На його початку – після історії про грішницю – Ісус виголошує слова, що несуть у собі глибокий зміст місії Сина Божого на землі. «Я – Світло для світу! Хто піде за Мною, той не ходитиме в темряві, але матиме Світло життя» (в. 12). Жінка, узята в перелюбі, пішла за Ним, а книжники й фарисеї, які привели її на осуд до Ісуса, пішли від Нього.

Ця драматична розповідь, на мій погляд, складається з двох частин. У першій – три основні дійові особи:

книжники й фарисеї (будемо вважати їх збірним образом), жінка у своїй безмовності й Христос. Представники релігії й влади звертаються до закону Мойсея, запрошуючи Ісуса встати поруч із ними на захист чистоти, «установленої» законом. Христос у відповідь звертається не до закону, а до серця. До речі, Він торкається і їхніх сердець: «Вони ж, почувши [і засоромлені совістю], відходили один за одним, починаючи зі старших [до останніх]» (в. 9). Зосередженість на законі несе в собі небезпеку виникнення «кам'яної хвороби». Такому хворому потрібне каміння в руках, у кишенях. Каміння для грішників, для тих, хто не такий, як він у своїй вірі. Той, хто шукає Бога не в житті, а в букві закону, не знає Його. Такий «віруючий» ходить у темряві.

У другій частині залишаються тільки дві дійові особи. Хтось назвав їх «Велике нещастя й Велике Співчуття». Ісус відкриває «очі серця» нещасної грішниці. Тут уперше ми зустрічаємося зі словами Ісуса: «Я тебе також не засуджую» (в. 11). Зверніть увагу, Він не сказав: «Я виправдовую тебе». «Іди й відтепер більше не гріши» пролунало для неї, як слова безмірно люблячого батька. Він переніс її в інший вимір, вимір святого життя. Там святі бачать Його. Тому вони й світ бачать по-іншому, очима Неба.

Книжники й фарисеї не змогли перейти цю межу, можливо, тому, що пішли далеко від очей Ісуса. Духовна сліпота цих «знавців» Тори не дозволила їм побачити й таємницю Особистості Христа. У 8-му розділі Ісус виголошує знакові слова: «А вони запитали Його: Хто Ти? Сказав їм Ісус: Я Початок, – що й кажу вам» (в. 25). «Авраам, ваш батько, радий був би побачити Мій день – і побачив, і зрадів! Сказали Йому на це юдеї: Ти не маєш ще й п'ятдесяти років, а вже бачив Авраама? Сказав їм Ісус: Знову й знову запевняю вас: Перш ніж був Авраам, – Я є!» (в. 56-58).

На ці слова Ісуса книжники й фарисеї відповіли так, як зазвичай відповідають сліпі «святі»: «Тоді схопили каміння, щоб кидати на Нього» (в. 59). 8-ий розділ Євангелія від Івана й на початку, і в кінці згадує про «побиття камінням». Вони готові побити камінням спочатку грішницю й Самого Христа, а наприкінці саму Істину, що з'явилася в особі Ісуса.

На тлі подій, описаних у 8-му розділі, ще яскравішою й драматичнішою постає історія зцілення сліпонародженого. Зверніть увагу, що як у 8-му розділі, після історії з грішницею, так і тут, у 9-му розділі, після відповіді на запитання, поставлене учнями, і перед зціленням сліпого, Ісус виголошує схожі слова: «Поки Я є у світі, Я – Світло для світу!» (в. 5).

Христос бажав показати, що Він – Світло, яке відкриває очі людям, котрі осліпли в мороці гріха. Та, на жаль, ті, хто за знаннями й званням повинен бути зрячим, – осліпли. А люди без знань і звань побачили Світло, яке в темряві світить. Дуже яскраво ця трагедія вчителів Ізраїлю розкрилася у їхній реакції на зцілення Ісусом сліпонародженого.

Він народився, але язик не повернеться сказати, що народився бідолаха на світ Божий. Він народився в чорній темниці. Немов і не виходив він з утроби матері. Така людина в очах суспільства була безнадійною. Якщо ви хочете зрозуміти, що відчуває сліпий, підійти у темний підвал. Щільно закривши за собою двері, поверніться п'ять разів навколо своєї осі. Тепер спробуйте йти в потрібному вам напрямку. Пам'ятайте, для сліпонародженого цей стан був довічним «ув'язненням». У нього не було шансу вирватися звідти на світ Божий. Світанки й заходи сонця не належали йому. Навіть любов матері була для нього безликою.

Хто винуватий у такому нещасті? Хто згрішив: він чи його батьки? Чому таке трапляється у світі? Відповідь нам дає Сам Життєдавець. Ніхто не згрішив. Такою людина задумана від Вічності, щоб «виявилися на ньому Божі діла» (в. 3). Момент істини настає під час зустрічі «Великого нещастя й Великого Співчуття». «Сказавши це, Він плюнув на землю, зробив грязиво зі слини й помазав ним очі сліпому, і сказав йому: Підійди вмийся в купальні Силоам! – Силоам у перекладі означає «посланий». Отже, він пішов, умився і прийшов зрячим» (в. 6, 7).

Усього декілька рухів, і земний порох у руках Спасителя з'єднується зі слиною. Пальці Ісуса доторкаються до сліпих очей. Дивовижне видовище. Але до зцілення сліпий повинен сам зробити кілька кроків віри. Божественна сила й людське бажання зцілитися об'єдналися на цьому шляху. Невидима нитка пов'язує цю історію з історією творіння Адама з пороку земного.

Реакція зрячих людей була неадекватною. Особливо це виявилось при зустрічі зціленого з фарисеями. Усе це відбувалося в суботу. Можливо, фарисеї побачили в діях Ісуса не одне порушення заповіді про суботу. Адже їх цікавила буква закону і його виконання, а не людське серце з його боєм і стражданнями.

Розповідь людини про чудо, яке вчинив Христос, була простою і переконливою: «Знову запитували його фарисеї, як він прозрів. Він сказав їм:

Грязиво поклав мені на очі, я вмився і бачу. Деякі з фарисеїв говорили: Ця Людина не є від Бога, бо не дотримується суботи. Інші ж казали: Як може грішна людина робити такі чудеса? І виник між ними поділ» (в. 15, 16).

Але духовно сліпі люди не готові радити. Вони не готові ні бачити, ні вірити. А невір'я майже завжди залишається непохитним, навіть перед неспростованими фактами. Після розмови з батьками сліпого, одержавши підтвердження, що це справді їхній син, фарисеї знову кличуть зціленого. У другому їхньому діалозі ми бачимо, як ця проста людина обеззброює лідерів нації своїми простими відповідями. Багато дослідників Євангелія назвали цей діалог «Знаю – не знаю»: «Отже, вдруге покликали чоловіка, що був сліпий, і сказали йому: Віддай славу Богові! Ми знаємо, що Той Чоловік грішний! У відповідь він сказав: Чи Він грішний, – я не знаю; одне знаю, що я був сліпий, а тепер бачу! Ще раз запитали його: Що Він тобі зробив? Як відкрив твої очі? Він відповів їм: Я вам уже сказав, та ви не вислухали. Що ще хочете почути? Чи й ви хочете стати його учнями? І докорили йому, кажучи: Це ти його учень, а ми – учні Мойсея. Ми знаємо, що з Мойсеєм говорив Бог, а Цього ми не знаємо, звідки Він. Чоловік сказав їм у відповідь: Дивно, що ви не знаєте, звідки Він, а Він відкрив мені очі» (в. 24-30).

Тепер ці сліпі, що вважають себе зрячими, проваджені колишнім сліпим, якому Господь відкрив очі. Колишній безнадійна людина керує цією суперечкою. Фарисеї готові проклясти його. Вони наказують йому знову вернутися туди, звідки він прийшов. «Закрий очі, повернися у свій морок, ти не можеш бути зрячим, тому що Людина, яка зцілила тебе, – грішник. Та й ти в гріхах народився (начебто вони народилися у непорочній святості), чи тобі нас учить?»

Трагічна й сумна картина. Ця історія – важливий урок для нас. Жодне фізичне світло не може розсіяти сліпоту серця. Жодні докази, навіть чудо, не можуть зцілити духовну сліпоту, якщо людина, свідомо закриваючи очі на Істину, нічого не хоче бачити. Увесь жах цього стану – у тому, що людина не усвідомлює цього.

Як важливо в християнському житті просити в Бога духовного зору, щоб Господь зробив це чудо над нами. І тоді ми побачимо світ іншими очима, очима Господа.

Поліна Горенштейн народилася в Дніпропетровську наприкінці XIX століття. Ще в дитинстві у неї виявили незвичайні здібності. Хореографія, музика, образотворче мистецтво стали життям Поліни. 1921-го року вона приїхала до Москви. Через кілька років з хореографічних майстерень Великого театру вийшла зірка балету. Її новий псевдонім Ліна По. Всесвітня слава, красень-чоловік, усе, про що тільки можна мріяти...

1934 рік. У Московському обласному науково-дослідному інституті професор Д. Шамбуров приймає нову пацієнтку. Ускладнення після грипу – енцефаліт, запалення мозку. Втрата музичного слуху, музичної пам'яті, враження зорового нерва, параліч. Доглядати за хворою – сліпою й на милицях – чоловік відмовився. Усе зруйнувалось в одну мить. Два роки в лікарняній палаті. Одного разу вона бере хлібну м'якушку й ліпить із неї мишенятко. Кладе на тумбочку поруч із ліжком. Коли фігурку побачив професор Шамбуров, він був у захваті. Мишеня було як живе. І зробила його сліпа жінка. Професор приносить їй пластилін і просить продовжувати роботу. У результаті роботи сліпої Ліни По з'явилися фігурки, які стали шедеврами мистецтва ліплення.

«Стрибок» – фігурка балерини в момент зльоту. «Дівчинка з голубами» – не бронзова, а жива картина. «Кармен з віялом»... Як могла сліпа це бачити? Ліна По створила більше 100 скульптур. Вона припадала головою до фігурки, «слухаючи» пальцями «музику» – пластику тіла. Скульптор зробила портрети О. Пушкіна, А. Чехова, яких ніколи не бачила. Ольга, вдова А. Чехова, побачивши скульптурний портрет свого чоловіка, заплакала – настільки правильно були передані його риси.

Михайло Пришвін сказав про Ліну По: «Сліпа давала світло зрячим людям». Для неї не існувало темряви, – кольоровий світ, який вона уявляла, рухався перед її внутрішнім поглядом. Про неї говорили: «Та, у якої позичити б щастя!». Коли кращі офтальмологи змогли частково відновити зір одного ока, це стало заважати їй у роботі. Перед роботою, надягаючи пов'язку на очі, вона говорила: «Зовнішнє світло заважає мені бачити».

Нехай Господь відкриє наші очі, щоб ми бачили світ Його очима! Нехай Господь відкриє наші духовні очі, щоб, бачачи свої недоліки, ми могли зростати у Христі!

Кого б ви поставили за приклад для наслідування сьогодні своїй дитині? До кого їй бути подібною? Мабуть, чоловіки радили б одне, жінки – інше... Хтось хотів би бути схожим на відомого актора, хтось – на відомого футболіста, а хтось – на відомого громадського діяча.

ЧИ ВАРТО НАМ БУТИ ПОДІБНИМИ ДО ДІТЕЙ?

Ігор Корещук

Ми – християни, тому для нас важливо, що думає Бог та що радить Христос. «І сказав: Запевняю вас: якщо не навернетеся і не станете, як діти, не ввійдете в Царство Небесне» (Матв. 18:3). Найчастіше можна почути: «Подивися, який твій батько!» або «Роби так, як твоя мама!». Ми звикли до того, що діти повинні наслідувати нас, але чи буває так, що дорослі наслідують дітей? Ми навіть кажемо: «Не будь дитиною, скажи мені...»

Ісус радить не впадати чи повертатися в дитинство, а ставати подібними до дітей. Біблія каже: «Брати, не будьте дітьми розумом. Будьте дітьми щодо зла, а розумом ставайте досконалими» (1 Кор. 14:20).

Що саме робить дітей гідними наслідування? Які саме риси дитячого характеру ми повинні виховувати в собі? Чи всі риси дітей є досконалими, адже вони є відображенням нас самих? Придивімося уважніше до тих, до кого Христос закликає нас бути подібними. Діти згадуються у Святому Письмі досить часто – 371 раз. Отже, давайте дослідимо, що нас найбільше вражає в малих дітях?

ПРОСТОТА

У них немає гордості й пихи, яку ми можемо бачити в дорослих. Що буде, коли маленький син мільярдера побачить покинутого котика чи бездомну собачку? Це пізніше вихователі навчать його, як потрібно себе поводити відповідно до статусу батька, але зараз він просто дитина.

Що нам, дорослим, радить Христос? «Світільником тіла є твоє око. Якщо твоє око буде чисте, то й усе твоє тіло буде світле; коли ж воно буде лукаве, то й твоє тіло буде темне» (Луки 11:34). На що ти дивишся, у те з часом й перетворюєшся. Ісус пропонує: «Не спотворюй реальність лукавством. Не ускладнюй просте. Простіше дивися на речі. Насолоджуйся навколишнім світом, як дитина!»

СКРОМНІСТЬ

Коли людина виростає, то шукає слави, почесі та визнання, але поки дитина мала, то, навіть зробивши щось гідне похвали, ховається за мамину спідницю. Чомусь ми втрачаємо цю вкрай важливу рису. Подивіться, що відбувається навколо? Чи не стає вам огидно, коли хтось хизується перед усіма своїми успіхами та досягненнями? На мій погляд, чим

сильніший звук, тим більша порожнеча в бочці. Насправді велика людина залишатиметься скромною, бо порівнюватиме себе не з іншими, а з тим, чого вона ще не досягла.

Учений Лезетр одного разу висловив глибоку думку: «Досі ми вважали геніальними тих, хто відкривав закони природи. То чому б не вважати геніальним Того, Хто ці закони створив?». А великий апостол Павло писав так: «Знаю чоловіка в Христі, який чотирнадцять років тому, – не знаю, чи в тілі, не знаю, чи без тіла: Бог знає, – був підхоплений аж до третього неба. І знаю, що той чоловік, – чи в тілі, чи без тіла: не знаю, Бог знає, – був підхоплений у рай і почув невимовні слова, яких людина не може висловити» (2 Кор. 12:2-4). Богослови сходяться на думці, що апостол описує власний досвід. Однак він не кричить на весь світ: «Люди! Я бачив те, що вам і не снилося! Я духом був там, де перебуває Сам Бог! Я велика людина!». Він пише: «Я знаю чоловіка...». Коли людина знає себе, вона дотримується поради апостола: «Не думати про себе більше, ніж належить думати, а думати скромно, згідно з мірою віри, якою Бог кожного наділив» (Римл. 12:3).

ВІДКРИТІСТЬ

Діти настільки відкриті, що можуть без таємниць розповісти все, що насправді відбувається у їхній сім'ї. А дорослі вже думають, що і як розповідати людям, аби про них склалося гарне враження. «Отже, знаючи Господній страх, ми переконуємо людей; перед Богом же ми відкриті; маю надію, що й перед вашим сумлінням ми відкриті» (2 Кор. 5:11).

ПРАВДИВІСТЬ

Доки дорослі не навчать дитину лукавити, вона говорить правду. Діти спостерігають за батьками й потім повторюють те, що почули. Інколи вдома можна побачити таку ситуацію: коли хтось телефонує на домашній телефон, а батьки не хочуть розмовляти, вони просять підняти слухавку когось із дітей і сказати, що їх немає вдома. «Тому, відкинувши неправду, кожний говорить своєму ближньому правду, бо ми є членами одне одного» (Ефес. 4:25).

ДУХ ПРОЩЕННЯ

Я знаю сім'ї, котрі, посварившись, досі не спілкуються між собою. І знаєте чому? Бо свого часу діти щось не поділили, і це викликало бурю емоцій. Діти через п'ять хвилин забули про конфлікт, а батьки й досі не розмовляють між собою. «Сонце хай не заходить у вашому гніві» (Ефес. 4:26). Якою мірою та скільки разів прощати? «Вибачаючи і прощаючи одне одному, коли хто проти кого має якусь скаргу. Як Христос простив вам, так само й ви робіть» (Кол. 3:13).

ПОСЛУХ БАТЬКАМ

Хороші батьки є авторитетом для дітей, і діти слухають їх, тому що люблять. Проте діти не завжди слухняні. Кажуть, що майже кожна людина з дитинства проходить такі стадії зростання та пізнання: 1) батьки все знають; 2) батьки чогось не знають; 3) батьки нічого не знають; 4) батьки були праві!

Чи ви бажаєте, щоб ваші діти вас слухали? Альфред Конар писав: «Ми занадто сильно любимо своїх дітей і занадто мало своїх батьків». Ваші діти будуть так поводитися з вами, як ви ставилися до своїх батьків. Якщо ми є дітьми Небесного Отця, то чи не маємо слухати саме Його, а не інших?

ДИТЯЧА МОЛИТВА

Чи чули ви, як молиться чотирирічна дитина? У її молитві ви не почуєте

пишномовних слів. Ось деякі уривки з дитячих молитов:

– Дорогий Всевишній, зроби так, щоб мої руки й ноги були вічно чистими! (Борис, 2 клас)

– Я дуже ганьблю Тебе, Господи? (Володя, 4 клас)

– Нехай мене полюбить та, котра мені подобається, а я за це з нею надовго одружусь! (Василько, 2 клас)

– Коли я вмеру, не хочу ні в рай, ні в пекло. Хочу до Тебе, Господи! (Віра, 3 клас)

«Та хіба це молитва?» – запитаємо ми. Однак Ісус застерігає: «Стережіться, щоб ви не погордували жодним з цих малих, бо кажу вам, що їхні ангели на небі повсякчас бачать обличчя Мого Небесного Отця» (Матв. 18:10).

Ми інколи кажемо: «Яка гарна молитва!». Проте Бог думає інакше, бо перед Ним найкраща молитва не та, у якій гарні слова, адже так уміли молитися й фарисеї. Молитва – це коли моє серце спілкується з серцем Господа! Є така приказка: «Якщо серце не молиться, уста надаремно трудяться». Тому молитва – це не просто слова, а стан душі.

ДИТЯЧА ЗАЛЕЖНІСТЬ

Нам не подобається слово «залежність», і ми щасливі, що живемо в незалежній країні. Рабська залежність викликає негативні відчуття. Нам приємно казати: «Я ні від кого не залежу!». Та чи правда це? Варто пам'ятати про дві речі.

1. Доки людина живе в суспільстві, вона не може бути цілком незалежною, бо люди взаємопов'язані між собою, а отже, тією чи іншою мірою залежні один від одного. Чи незалежні ви від начальника на роботі, від викладачів у вузі, від батьків удома, від дітей у сім'ї?

2. Чи існує приємний вид залежності? Так, це залежність від любові. Дитина залежна від матері й не відчуває

дискомфورت, навпаки, горнеться до неї. Ми залежимо від дружини чи чоловіка, адже ніжно любимо одне одного. Особливо чоловіки, коли хворі, хочуть, щоб за ними доглядали, турбувались про них. Ми все життя хотіли б бути в такій залежності.

Залежність від Господа також не є принизливою для нас, бо Він Той, Хто ніжно любить та бажає допомогти! Бажаючи позбавитися залежності від батьків, підлітки потрапляють у джунглі вулиці, де потрібно виживати, і лише з часом розуміють, наскільки приємною є залежність від рідних. Коли Божа дитина бажає бути незалежною від Небесного Отця, Бог надає їй це право, і вона часто потрапляє у руки узурпатора-сатани, котрий не питає згоди, а створює справжню рабську залежність. Якщо незалежним бути неможливо, будьмо залежними від тих, хто нас по-справжньому любить.

ДОВІРА

Звичайно, усім довіряти у грішному світі – це безглуздя, але чи не впадаємо ми в іншу крайність: не довіряти нікому.

Один батько, який був капітаном корабля, узав свою сім'ю в далеке плавання. Та на морських просторах не завжди спокійно. Почався сильний шторм. Усюди панувала паніка. У цей час в каюті мирно спала п'ятирічна дочка капітана. Шум та галас розбудили її, і вона, побачивши поруч маму, запитала її:

– Що трапилося?

Почувши відповідь, вона знову запитала:

– А де мій татко?

– Він за штурвалом корабля!

Дитина повернулася на другий бік і спокійно заснула.

Мій друже! Хто за штурвалом твого життя? Ти сам, твої друзі, інші люди чи кермо своєї долі ти довірив Отцеві, в руках Котрого ти завжди в безпеці? Часто люди довіряють тим, хто не обманює, хто дотримується свого слова. Довірся Богові! Найбільше довіри заслугує саме Він, адже 98% Його Слова – збулося! Залишилося лише те, що стосується майбутнього Землі, нашого з тобою майбутнього, Його славного повернення на Землю за Своїми дітьми.

Наслідуймо все найкраще в дітях, а саме: простоту, скромність, дух прощення, послух, просту молитву та безмежну довіру Отцеві – і ми станемо по-справжньому щасливими!

МОЛІТЬСЯ ЗА СВОЇХ ДІТЕЙ

Квін ШЕРРЕР

— Як тобі це вдається? Звідки ти береш сили для того, щоб повертатися назад, у бурхливе море? — якось літнього ранку одна туристка запитала мого сина Кейта, студента-старшокурсника, який працював у бригаді рятувальників. Вона спостерігала, як він витягнув на берег четвертого тонучого під час припливу.

Кейт перевів подих і, виснажений, ліг на пісок біля рятувальної станції, де він працював, потім, жмурячись від сонця, подивився дівчині в очі:

— Леді, я знаю, що моя мама постійно молиться за мене.

Мені дуже шкода, що в нього не завжди була підстава так заявляти, тому що довгі роки моє молитовне життя перебувало в занепаді. Коли мої діти занедажували, я намагалася домовитися з Богом, даючи різні обіцянки, — тільки б Він відповів на мою молитву! Решту ж часу я відбувалася загальними молитвами типу «благослови нас». Проте в глибині душі я усвідомлювала, що якщо Бог дав мені трьох дітей, то мій обов'язок, точніше мій привілей — частіше приходити до Нього й молитися за них. Згодом я відкрила деякі основні принципи, які допомогли мені. Вони, сподіваюсь, зможуть допомогти й вам.

МОЛИТОВНА ПІДТРИМКА

Не завжди «спрацьовує» та сама схема молитов. Я ділюся з вами декількома кроками для покращення молитовного життя, які допомагають мені. У вас можуть

бути власні шляхи, які будуть корисними для вас.

БУДЬТЕ КОНКРЕТНИМИ

Я пам'ятаю, як сиділа в кафе-терії біблійної школи й слухала розмову свого сина та його чотирьох друзів. Усі вони були ще не одруженими, хоча вік кожного з них наближався до 30. Кожний із них повинен був незабаром закінчити біблійну школу, і всі п'ятеро хотіли працювати в християнських місіях. Проте вони ще не вирішили, куди поїдуть і чим займатимуться, не кажучи вже про те, де знайдуть гроші на поїздку.

— Хлопці, — втрутилася я, — слухаючи вашу бесіду, я зрозуміла, що ваші потреби можна звести до трьох пунктів. Тому я збираюся молитися про керівництво для вас, щоб ви визначилися, де ваша місіонерська нива, про кошти, щоб ви могли поїхати туди, і про люблячу помічницю для кожного з вас.

— Правильно! — вигукнули вони хором.

Усі п'ятеро випускників біблійної школи, за яких я почала молитися з того дня, служать Господу. І я бачу, як Бог виконує в їхньому житті ті конкретні прохання, про які я молилася.

МОЛІТЬСЯ, ЦИТУЮЧИ СВЯТЕ ПИСЬМО

Цитування Слова Божого зміцнює і вашу віру. Біблія стверджує: «Тому віра — від слухання, а слухання — через Слово Христа» (Рим. 10:17). Якщо ми молимося за наших дітей згідно зі Святим Письмом, тоді влада й сила Божого Слова проганяють

тривогу й страх, і віра наша зростає. Одна людина якось сказала: «Усе, що ви говорите, одного разу стане тим, у що ви повірите».

Коли мій син переживав, так би мовити, період тимчасового бунту, я часто говорила йому: «Кейте, ти сильний чоловік Божий. Ти сильний у праведності». Хоча його вчинки не підтверджували мої слова, я знала його серце. П'ять років я наполегливо молилася, постилася, покладалася на Божі обітниці. Я підключала до молитви й інших. Сьогодні Кейт — сильний чоловік Божий і вже сім років працює у християнській організації.

ЗАПISУЙТЕ СВОЇ МОЛИТВИ

Записуйте молитовні прохання в блокнот, проставляючи дати. Потім відзначаєте, коли і як Господь відповів на кожне з них. У Біблії написано про те, що «до молитви забутих звернеться Він, і молитви їхньої не осоромить. Запишеться це поколінню майбутньому, і народ, який створений буде, хвалитиме Господа» (Псал. 102:18, 19).

Ми можемо забути, що сказав Господь, якщо не запишемо Його слова, коли Він звертається до нас. Якщо ми запишемо Божі обітниці, то читання їх час від часу зміцнюватиме нашу віру. Тоді наші діти й онуки отримають підтвердження того, що Бог у завіті з нами.

МОЛІТЬСЯ, ПОКЛАДАЮЧИ СЯ НА БОЖУ ВОЛЮ

Просіть Бога відкрити вам Його плани стосовно ваших ді-

тей і молитесь за них згідно з тим, що ви дізналися. Довірте Духові Святому вкласти думки або слова зі Святого Письма у ваш розум і додайте ці одкровення до ваших молитов.

МОЛІТЬСЯ ПРО МАЙБУТНЄ СВОЇХ ДІТЕЙ

Деякі молитви входять до розряду тих, що «очікують відповіді». Коли ви молитесь за майбутню сім'ю ваших дітей або про вибір навчального закладу, звичайно, повинен минути час, перш ніж ви отримаєте відповіді. Та чому б не почати молитися про майбутнє вже зараз? Хлібороб сіє насіння, але, маючи здоровий глузд, не викопає його через декілька днів, щоб подивитися, чи росте врожай. Ми повинні бути терплячими, як мудрі сіячі, і Бог дасть відповіді на наші молитви свого часу.

МОЛІТЬСЯ ЗА ЩЕ НЕНАРОДЖЕНИХ ДІТЕЙ

Дуже добре розпочинати молитися за своїх дітей ще до того, як вони з'являться на світ. Одна пара протягом вагітності двічі на день молилася за свою ще ненароджену дитину. Батько, служитель церкви, написав про це переживання так: «Ми молилися неголосно й просто. Ми не намагалися встановити контакт із дитиною за допомогою цього, але ми спілкувалися з Богом у присутності дитини». Іноді вони молилися один за одного, щоб стати люблячими батьками для цієї дитини.

ПРИСВЯЧУЙТЕ ВАШИХ ДІТЕЙ БОГОВІ

Зверніть увагу на молитву Анни до Бога за її маленького Самуїла: «Я молилася за дитину цю, — і Господь дав мені жадання моє, що я просила від Нього. А тепер я віддаю його Господеві на всі дні, скільки він жаданий для Господа» (1 Сам. 1:27, 28).

«І я віддаю його Господеві» — ця думка без кінця крутилася в мене в голові. Я перестала читати й помолилась від свого імені, назвавши імена трьох своїх дітей. Я думала: «Мої діти вже підлітки, не такі маленькі, яким був Самуїл, але я повинна сьогодні віддати їх Богові».

Я не знала тоді, яке випробування мені доведеться пережити че-

рез кілька років, коли наш син зник у морі. Тим пізнім літнім вечором, коли ми пильно вдивлялися у чорні хвили, мій чоловік стиснув мою руку й помолився:

— Боже, Ти знаєш, ми присвятили Кейта Тобі. Він був хрещений у цій затоці за своїм власним бажанням два роки тому. Зараз ми повністю віддаємо його Тобі — живого чи мертвого.

Моє серце благало: «О, Ісусе, не дай йому померти. Будь ласка, поверни його нам». Так я ходила пляжем і молилася, поки не відчула, що вже можу віддати сина Його Творцеві незалежно від обставин. Проте якою вдячною й щасливою я була, коли він знайшовся!

НЕ ПРИПИНЯЙТЕ МОЛИТИСЯ

Ми вчимося молитися за наших дітей, пробаючи їм і люблячи без усяких умов. Навіть тоді, коли діти розчаровують вас і ви гніваєтеся на них, вам необхідно молитися.

Читаючи Боже Слово, ви відкриєте нові напрямки для молитви. Ось деякі з них:

- Щоб Ісус Христос відображався у ваших дітях (Гал. 4:19).
- Щоб ваші діти були збережені від зла (Матв. 6:13).
- Щоб діти ваші були навчені Господом і Божий мир був у їхніх серцях (Ісаї 54:13).
- Щоб вони навчилися розрізняти добро й зло і совість їхня була чиста перед Богом (Євр. 5:14; 1 Петра 3:21).
- Щоб Заповіді Божі були вкладені в їхні думки та серця (Євр. 8:10).
- Щоб вони могли спілкуватися з мудrimi і не товаришувати з нехорошими й нерозумними людьми (1 Кор. 5:11; Прип. 13:20).
- Щоб вони залишалися чистими й берегли себе для єдиного чоловіка чи єдиної дружини, просячи в Бога мудрості, щоб знайти свою половинку (Ефес. 5:3, 31-33).
- Щоб вони поважали своїх батьків (Ефес. 6:1-3).

БЕЗПЕРЕСТАНКУ МОЛІТЬСЯ ЗА СВОЇХ ДІТЕЙ!

ЯК ПРИЩЕПИТИ ДІТЯМ ЧЕСНІСТЬ

Донна Хабеніхт

Чи хотілося б вам, щоб ваших дітей вважали чесними? Тоді зробить чесність власною рисою характеру.

- **Ваші діти будуть чесними настільки ж, наскільки чесні ви. Прості уроки з повсякденного життя діти засвоюють швидше, ніж моралі.**

Наприклад, ви перевіряєте чек на продукти. Решта виявилася більшою, ніж мала бути. Як ви вчините, виявивши помилку? Це прекрасний позаплановий урок для ваших дітей. Вони добре засвоюють, як треба діяти в подібній ситуації в майбутньому.

«Ми запізнюємося. Доведеться перевищити швидкість. Дивіться уважніше, чи немає міліції!», — кажете ви з усмішкою. Дитина робить висновок: хитрувати й недовримуватися правил — це нормально. Подумайте, скільки разів ваші діти отримували такі уроки!

«У нас закінчився папір, скріпки й скотч. Завтра принесу трохи з роботи. Нам потрібно ще щось?» Дитина робить висновок: можна красти в того, хто багатший за тебе. Вона вважає, що бути нечесним, як більшість навоколишніх, — це нормально.

Чи визнаєте ви, що згубно впливаєте на своїх дітей? Зберіться з духом. Наступного разу, коли виникне подібна ситуація, будьте чесними зі своїми дітьми. Скажіть їм: «Думаю, я не завжди чинив чесно. Тепер я усвідомив усе й більше не буду приносити з роботи канцтовари. Ми будемо купувати їх у магазині. Я вже заплатив своїй організації за ті канцтовари, які вкрав. Будь ласка, вибачте мене за те, що особистим прикладом я вчив вас нечесному способу життя». Діти будуть шоковані, але ніколи не забудуть нового уроку.

Якщо ви зробите те, про що написано вище, можете приступати до втілення в життя наступних порад. Та якщо своїми вчинками ви регулярно навчаєте нечесності, то зміни в інших сферах життя можна вважати лицемірством.

- **Наводьте дітям приклади чесності й нечесності, запозичивши їх з реального життя.**

Розповіді з життя біблійних героїв, великих людей, замітки з місцевої газети чи ситуації з життя можуть послужити вам як прикладами чесності, так і прикладами нечесності. Нехай

діти роздумують про причини й результати чесних і нечесних учинків.

- **Зауважуйте й хваліть чесні вчинки. Якщо ваша дитина зізналася в тому, що сказала неправду або була нечесною, похваліть її за зізнання.**

Щоб зізнатися у неправді, потрібна мужність. Потім обов'язково дізнайтеся про наслідки неправди. Можливо, хтось скривджений або щось зламане й вимагає відновлення. Визнання провини не заміняє собою відшкодування збитків.

- **Установіть покарання за нечесні вчинки, але водночас давайте дітям можливість усе виправити.**

Не нагадуйте їм про випадки, коли вони були нечесними. Допоможіть дитині повернути те, що вона вкрала. Супроводжуйте її, щоб підтримати й вселити в неї мужність.

Якщо ваша дитина часто обманює й потім з легкістю зізнається, вона формує погану звичку. Вона обманює заради зручності, а потім покладається на вашу милість, сподіваючись, що ви пробачите її. Їй необхідне покарання, яке б закріплювало те, чому ви її навчаєте.

- **Навчіть свою дитину долати труднощі.**

Їй необхідно підготувати до зустрічі з проблемами, щоб у майбутньому їй було легше. Тоді вона не спокуситься обманом, щоб уникнути складної ситуації.

- **Оцініть ваші очікування, пов'язані зі здібностями дитини.**

Чи не занадто великі ваші надії, чи не перевищують вони її здібності? Можливо, ваша дитина не відмінниця і не зірка в спорті. Тиск з вашого боку провокуватиме її на обман. Змініть ваші очікування таким чином, щоб вони відповідали природним талантам дитини. Хваліть її за те, що в неї виходить.

- **Установіть чіткі правила.**

Надто суворі покарання підштовхують до обману. Недостатньо суворі покарання заохочують безвідповідальну поведінку й також призводять до неправди. Бережіть гідність дитини, але не дозволяйте їй бути безвідповідальною й уникати наслідків своєї поведінки.

- **Поясніть дитині сутність Божого прощення.**

Моліться разом про проблеми. Підкреслюйте, що Бог завжди готовий вибачити й допомогти позбутися поганих звичок. Божа любов оточує й завжди підтримує дітей.

«БУДЬТЕ, ЯК ДІТИ»

...Це був важкий день. Ісус, за Своїм звичаєм, навчав, утішав страждених, зціляв хворих. Надвечір, коли Христос і учні вирішили трохи відпочити, відбулася ще одна подія: «І приносили до Нього дітей, щоб доторкнувся до них. А учні забороняли їм» (Марка 10:13). У юдеїв існував звичай приносити дітей до відомого рабина для благословення. Матері з дітьми на руках з труднощами пробивалися до Ісуса, долаючи опір учнів. Ті дорікали їм, пояснюючи, що Вчитель втомився і Йому необхідний відпочинок.

Але Ісус, побачивши це, обурився: «Пропустіть дітей, хай приходять до Мене, і не забороняйте їм, бо таким належить Царство Боже» (Марка 10:14). І потім Він додав: «Запевняю вас: якщо хто не прийме Божого Царства, як дитина, той не увійде до нього!» (в. 15). Після цих слів Ісус узяв дітей на руки й благословив.

Христос прийшов на землю, щоб відновити Царство Боже, зруйноване гріхом. Він відкрив людям принципи цього Царства – любов, милосердя й справедливість – і показав на ділі характер Бога-Царя. Христу потрібно ще знищити владу сатани й зробити панування Бога повним і всеосяжним, але стати громадянином Царства Божого кожна людина може вже сьогодні. Для цього потрібно прийняти це Царство, «як дитина». Що це означає?

Коли дитина з'являється на світ, мама для неї – цариця, а батько – цар. Родина – це чудове царство, у яке багато з нас із задоволенням би повернулися. Тому перше значення виразу «прийняти Боже Царство, як дитина» наступне: людині необхідно народитися для цього Царства. Але як людина може народитися, будучи вже народженою? Колись один зі знатних юдеїв запитав про це Ісуса й отримав таку відповідь: «Коли хто не народиться від води й Духа, не може увійти до Божого Царства!» (Івана 3:5). Тобто «прийняти Боже Царство, як дитина» означає народитися від води й Духа.

«Народитися від Духа» означає примиритися з Богом і віддати Йому своє серце, увійшовши в яке, Дух Божий звільнить людину від схильності грішити, навчить розуміти волю Божу й наповнить його любов'ю до інших, силою й прагненням служити Господу. «Народитися від води» означає прийняти хрещення – укласти особливий свідомий завіт із Богом.

Тепер погляньте на відносини мами й дитини. Дитина повністю залежна від неї, вона не протестує проти цієї залежності, а приймає її. Що відбудеться, якщо немовля залишити без мами? Воно загине. Проте чим старшою стає дитина, тим більш незалежною вона прагне бути. Усе частіше й частіше вона каже: «Я сама!» Чи не такі наші відносини з Богом? З нашим Небесним Отцем ми поводимося, «як дорослі», самовпевнено, хизуючись своєю незалежністю. І Господу доводиться навчати нас за допомогою життєвих обставин, нагадуючи нам: «Без мене не можете робити нічого» (Івана 15:5). Тому «прийняти Царство Боже, як дитина» також означає відмовитися від своєї незалежності від Бога й визнати Його керівництво у своєму житті.

Втрата незалежності... Для світу це страшні слова. Кожна людина мріє про незалежність, кожна родина прагне до самостійності, кожна держава бореться за свій суверенітет. Проте у відносинах з Богом усе інакше. Яке благословення – постійно залежати від Нього! Нехай кожен день вашого життя стане святом залежності від Бога!

Скажіть, у яку суму обходиться дитині батьківська турбота: охорона, харчування, одяг, коляска, іграшки? Скільки вона виплачує батькам за все це? Аніскільки! Дитина отримує життя, сповна оплачене батьками. Вона приймає це життя даром.

У Євангелії ми читаємо: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). Тому «прийняти Боже Царство, як дитина» також означає повірити, що наше прощення й вічне життя оплачені Тим, Хто помер за нас на Голгофському хресті. Просто дивовижно, лише в одній фразі Ісус виклав одразу декілька найважливіших доктрин Святого Письма!

Отже, кожній людині, щоб увійти в Царство Боже, потрібно спочатку прийняти його. Для цього необхідно хреститися у воді, прийняти силу Святого Духа, відмови-

тися від своєї незалежності й визнати керівництво Бога не тільки над Всесвітом, але й над власним серцем. Ми маємо повірити, що наше сьогодні й майбутнє оплачені на Голгофі.

Група вчених-натуралістів займалася пошуком невідомих науці рослин у важкодоступних місцях Альп. Одного разу вчені, розглядаючи околиці в бінокль, побачили рідкісну квітку. Вона росла у глибокій ущелині, над якою з усіх боків здіймалися стрімкі скелі. Щоб дістати квітку, потрібно було спуститися в ущелину. Біля табору часто крутився хлопчик з села поблизу, який з цікавістю спостерігав за тим, що робили ці люди. Йому запропонували: «Ми тобі добре заплатимо, якщо ти допоможеш нам дістати квітку. Ми спустимо тебе на мотузці в ущелину, ти обережно викопаєш квітку, і ми витягнемо тебе нагору». Хлопчик, подумавши, сказав: «Зачекайте, я зараз повернуся», – і втік. Повернувся він у супроводі сивоволосого чоловіка. «Я дістану квітку, – сказав хлопчик, – але мотузку триматиме мій батько».

Ми всі – діти Небесного Отця. Яке щастя перебувати в Його надійних руках! Якщо ви ще не визнали цей факт, пам'ятайте: Бог запрошує вас у Свій дім. Він чекає вас. Прийміть Царство Боже, як дитина!

Дорогий Небесний Батьку, я бажаю прожити життя, гідне Тебе, тому що на цілий Всесвіт Ти оголосив, що я – Твоя дитина. Дай же мені сил не осоромити Твоє святе Ім'я!

Сильне покоління Христа

Марина Становкіна

Відвідування багатодітної родини

Програма «Країна здоров'я»

Відвідування малозабезпеченої сім'ї

Заключна зустріч

В Україні 2 липня 2014 року стартував новий молодіжний місіонерський проект «Сильне покоління». Першими його учасниками стали 144 особи. У межах проекту в 12 містах Тернопільської області протягом 12 днів працювали для Господа 12 команд, кожна з яких складалася з 12 осіб. Були проведені такі соціальні акції, як прибирання парків і цвинтаря, гуманітарна допомога малозабезпеченим родинам, благодійний концерт, метою якого був збір коштів для дітей-інвалідів. Також молодь брала участь у підготовці й проведенні дитячої програми «Країна здоров'я» та молодіжної програми «Адреналін». Декілька днів виділили і для літературного євангельського служіння.

На першій спільній зустрічі в Молитовному будинку Церкви АСД молодь об'єдналася в молитві про силу Духа Святого, розуміючи, що сильним поколінням вона може бути тільки з допомогою Божою. «На них чекала величезна робота, і, щоб здійснити все призначене, їм потрібно було насамперед зрозуміти, що сила їхня – від Бога» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 360). Після спільного обіду команди вирушили в різні міста на місце служіння. З автобусів лунав натхненний спів християнських гімнів. Це говорило про гарний настрій учасників проекту, готових до служіння людям.

У кожному місті молодих людей чекав місцевий пастор, який протягом усього часу їхнього служіння підтримував їх молитвами й надавав різну допомогу.

Молодь «Сильного покоління» проживала в різних умовах – у квартирах, гуртожитках і школах. Побутові негаразди не зламали дух молодих людей. Даючи інтерв'ю для телеканалу «Надія», учасники проекту говорили тільки про позитивні враження й емоції.

За декілька днів участі в проекті групи встигли подружитися з місцевим населенням тих міст, у яких звершували служіння. Коли молоді люди виходили на вулиці у футболках з написом «Сильне покоління», їх упізнавали, до них підходили й дякували за їхню роботу в місті. Місцеві жителі з подивом спостерігали за тим, як їхні парки прибирає молодь «Сильного покоління».

Великою радістю для багатодітних і малозабезпечених родин було відвідування молоддю їхніх осель. 36 родин отримали гуманітарну допомогу у вигляді продуктів, шкільного приладдя й інших необхідних речей. Батьки зі сльозами на очах дякували учасникам проекту за те, що ті відвідали їхній дім. «Ви подарували нам надію на краще життя з Богом», – сказала мама п'ятьох дітей, яка виховує їх сама.

Однією з найулюбленіших програм учасників проекту «Сильне покоління» була програма для молоді «Адреналін». Протягом п'яти вечорів волонтери знайомилися з місцевою молоддю, грали з ними в ігри, обговорювали такі актуальні теми, як куріння, алкоголь, наркотики, аборти, вплив пога-

них компаній. Незважаючи на те, що в деяких містах на перші зустрічі приходило дуже мало людей, молодь не здавалася. «Коли ми побачили, що на програму вчасно прийшла лише одна дівчина, то засмутились. Однак після нашої молитви в зал увійшла група з десяти хлопців», – ділився враженнями один з учасників проекту.

Кожний учасник проекту «Сильне покоління» пережив дивовижні досвіди з Богом. Молоді люди потоваришували й не хотіли розлучатися. Вони виразили бажання наступного року знову поїхати на подібну програму. «Бажаю, щоб кожний юнак і дівчина приєдналися до проекту “Сильне покоління” і пережили прекрасний час служіння Богові», – сказала одна з учасниць проекту.

ДИВОВИЖНІ ДОСВІДИ З БОГОМ У МІСТІ ЗАЛІЩИКИ

Наша команда звершувала служіння в невеликому гарному місті Заліщики Тернопільської області. Ми пережили чудові досвіди, спілкуючись з Богом, один з одним і з місцевим населенням. Особливі благословення наша команда отримала, розповсюджуючи духовну літературу. Люди із задоволенням брали книги, такі як «Велика боротьба», «Христос – надія світу», «Майже забутий день». За три дні нам вдалося розповсюдити 99 книг. Одного разу ми зустріли жінку, у якої вже були деякі книги видавництва «Джерело життя». Вона придбала в нас книгу «Майже забутий день», котра розповідає про суботу як про істинний день поклоніння Богові. Ми розповіли їй про те, що в її місті є Церква, яка проводить богослужіння в суботній день. Жінка зацікавилася й записала адресу й час проведення богослужіння.

На молодіжній програмі «Адреналін» ми познайомилися з місцевою молоддю. Максим, Софія й Христина із задоволенням спостерігали за тим, що відбувається на сцені й брали участь у конкурсах. У день нашого від'їзду Софія прибігла в школу, де ми проживали, щоб попрощатися з нашою командою. Місцевий пастор запропонував молодим людям організувати в місті Залішки молодіжний клуб «Адреналін» і на останній зустрічі нашої програми призначив дату й час першої зустрічі клубу. Сподіваємося, що посіяне Богом у серцях місцевих жителів насіння істини незабаром проросте й кількість членів громади, що на цей час сягає двох людей, значно зросте.

КАТЕРИНА РОМАНЮК: «Сильне покоління» – це унікальний проект. Він поєднує служіння Богові, допомогу людям і приємне спілкування з молоддю. Цей проект кожному його учасникові дав дуже багато. Мене він навчив працювати в команді, подарував нові досвіди з Богом, а також радість від того, що я можу допомогти людям. Я щаслива, що Господь дав мені можливість бути однією з 144-х і служити Йому.

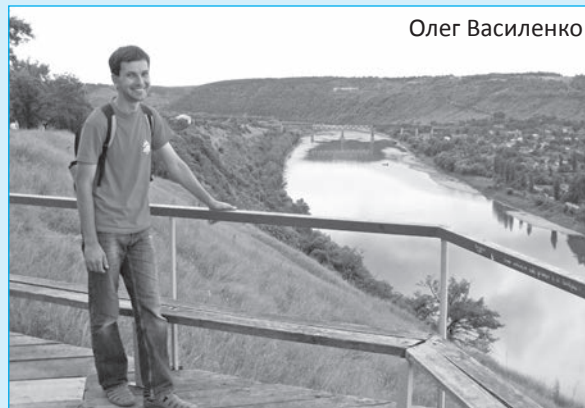
ВАЛЕРІЯ ПОЙЛОВА: У мене давно було бажання послужити Богові й людям, і коли я дізналася про цей проект, то зрозуміла, що це – мій шанс. Я мріяла про те, щоб більше людей дізналося про люблячого Бога, а також хотіла пережити нові досвіди з Господом. Я була щаслива, коли бачила радісні обличчя людей, дітей, молоді, для яких ми проводили різні заходи.

СЕРГІЙ ШПАК: Цей унікальний проект потрібний молодим людям. Сьогодні у світі дуже багато розважальних клубів і програм, але ніщо не приносить стільки радості й задоволення, як допомога іншим людям. Можна багато розповідати про

те, що мені дав цей проект, але найцінніше, що я придбав, – це друзі.

СТАС ШЕВКО: Цей молодіжний проект – прекрасна можливість послужити Богові й людям, проявити свої таланти. Він надихає на подальше служіння, відроджує духовно. Наша команда була згуртованою, ми доповнювали один одного, думали в одному напрямку. Я дуже хочу поїхати наступного року на подібний проект і запрошу з собою всіх своїх друзів, тому що ця програма надихає її учасників і дарує людям надію.

ОЛЕГ ВАСИЛЕНКО: Із задоволенням беру участь у молодіжних проектах. Раніше я вважав найкращим вибором літературне євангельське служіння на байдарках – і активний відпочинок, і можливість допомогти людям знайти відповіді на запитання, пов'язані зі здоров'ям, родиною й духовністю. Тепер розумію, що є більш цікавий і всеосяжний проект, який дозволяє надавати людям допомогу в різних сферах їхнього життя, а також отримувати нові знання й навички.

Олег Василенко

Стас Шевко

Валерія Пойлова

Марія Бадардінова

ВУкраїнську уніонну конференцію 8 липня 2014 року приїхали особливі гості: директор Відділу видавничого служіння ГК Ховард Файгао, директор ВВС Південно-Тихоокеанського дивізіону Джон Бреретон і директор ВВС ЄАД Павло Ліберанський. Посвячені служителі, активні працівники на Божій ниві, що очікують скорого Приходу Христа, ці брати привезли безліч досвідів, що надихають до подальшого служіння, корисної інформації щодо роботи літературних євангелістів і лідерів, а також найцінніші рекомендації щодо більш ефективного служіння. Метою їхнього приїзду була участь у Конгресі літературних євангелістів Подільської конференції з 11 по 13 липня в м. Вінниця. Однак перед тим брати Файгао й Бреретон провели семінари для лідерів Відділу видавничого служіння в УУК. Як на семінарі, так і на конгресі обидва служителі неодноразово повторювали слова, які стали девізом конгресу: «Служіть, розповсюджуйте літературу, спасайте людей як ніколи раніше». У кожному своєму виступі обоє братів також акцентували увагу на особливій ролі літературного євангелізму в останні дні земної історії.

ЗЛИВА ЇМ НЕ ПЕРЕШКОДА

Після семінару директор ВВС УУК Василь Джулай запропонував гостям відвідати один з таборів літературних євангелістів, котрі брали участь в особливій програмі «Байдарки» та «Велосипеди» по всій Україні. Подібні програми проводяться на території УУК уже не перший рік. Щоліта сотні літературних євангелістів, студентів і всіх охочих сплавляються на байдарках по ріках України, доносячи вістку Євангелія у найвіддаленіші міста та села. Інші ж везуть літературу на велосипедах. Іноді ці дві програми об'єднуються. Так було й тепер: на березі річки Сейм розташувалося близько 35 осіб, серед яких було багато молоді й підлітків. У розпорядженні євангелістів було 17 велосипедів, 5 байдарок і 1 катамаран. Особливо слід зазначити те, що цілу дорогу від Києва до м. Батурино, неподалік від якого розташовувався табір,

ішов сильний дощ, наші гості змушені були одягнути поліетиленові плащі й сховатися від непогоди під імprovізованим укриттям з усіма учасниками програми. Те, як літературні євангелісти разом з підлітками та дітьми, які брали участь у програмі, непохитно справляються з непогодою, вразило гостей. Ховард Файгао особисто розпитував наймолодших учасників програми, чому вони служать Богові, а потім сказав слова, які справді надихнули, порівнявши цей дощ із злиттям Пізнього дощу, сказавши, що після такої зливи до злиття духовного дощу вони вже готові. Для учасників табору приїзд і підтримка гостей стала приємним подарунком і натхненням на служіння. Далі делегація вирушила у Вінницю на Конгрес літературних євангелістів, усю дорогу згадуючи відважних Божих працівників.

Принеси надію в кожний дім

Могутню силу Божої благодаті відчували в чудовому українському місті Вінниця, де з 10 по 13 червня 2014 року проходив Конгрес літературних євангелістів Подільської конференції. На це місце Бог зібрав літературних євангелістів з восьми конференцій та Східної місії. Господь чудово управляв погодою, і вона не завадила живому спілкуванню на конгресі. Присутні купалися у морі щирих слів, у хорошому настрої, який підкріплювався потрібною інформацією, а ще у великій кількості музики. Такого сплеску професійного та аматорського співу, такої душевної гри на музичних інструментах – годі й шукати! Баян змінювався скрипкою, фортепіано – флейтою, у єдиному пориві прославити Господа злилися ті, що були на сцені, і ті, що сиділи в залі, коли звучали виступи ансамблю «Божа криниця», груп «Симфонія» й «Осана», хору Вінниця-центр та інших виконавців.

Особливі благословення учасникам подарувала субота. Усі вирушили в місто, «озброєні» необхідними матеріалами для того, щоб принести вінничанам вістку надії. Обличчя, які сяяли від радості, говорили про те, що місіонери чекали цієї миті. А вінничани не могли не помітити книгонош. Газети, буклети, книги – на вулиці, у транспорті, біля ринку, з дому в дім... Місіонери були впевнені, що історії неймовірних змін тих, хто доторкнувся до вічних істин Слова Божого, повторяться знову і знову. А завершальним акордом суботи прозвучав Київський духовий оркестр під керівництвом Володимира Чіпчара.

Вікторія Іваненко, Олександр Рибачук,
фото Олександра Рибачука

Червоною ниткою у привітаннях, виступах, досвідах проходила тема: «Принеси надію в кожний дім». Конгрес не був би довершеним без присутності гостей: Ховарда Файгао, директора Відділу видавничого служіння Генеральної Конференції, Джона Бреретона, директора Відділу видавничого служіння Південно-Тихоокеанського дивізіону, Павла Ліберанського, директора Відділу видавничого служіння Євро-Азійського дивізіону, Василя Джулая, директора Відділу видавничого служіння УУК, Віктора Могилюка, директора Відділу видавничого служіння Подільської конференції, усіх керівників відділів видавничого служіння в інших конференціях.

Відверто кажучи, коли бачиш таку велику кількість братів і сестер, об'єднаних однією великою справою, тільки тоді гостро відчуваєш високе покликання Боже і твоя причетність до благовістя стає воістину святою. Усі присутні ще раз і ще раз усвідомлювали, що йдуть стежками героїв Церкви від самих її підвалин. Організатори вдало оформили сцену. На банері були зображені в повний зріст Ісус Христос та літературні євангелісти, які разом крокують уперед. Зображене символізує присутність Христа під час благовістя. Неможливо не погодитися, почувши досвіди братів і сестер, зі словами Е. Уайт: «Натхненні Духом Божим чоловіки й жінки залишають свої офіси, ферми, заводи, майстерні, для того щоб іти та проголошувати вістку й розповсюджувати адвентистські видання».

Так вістка Євангелія досягнула й автора цих рядків. Павло Ліберанський розповів досвід літературного євангеліста, який зустрівся з серйозною перепорою, бажаючи зайти до одного з будинків: великий пес суворо та сумлінно охороняв помешкання. Здавалося, були підстави для того, щоб проминути це обійстя. Проте місіонер виявився вірним принципу «іти в кожен дім» – і таки знайшов можливість поспілкуватися з господарем та залишити книгу. Ось як сама Вікторія розповіла про той випадок: «Коли моя душа була спрагнена, неначе сонцем спалена земля, тоді в мої двері постукав літературний євангеліст. З того дня моє життя почало поступово, важко, з трьома кроками вперед і двома назад, змінюватися».

Це було близько трьох років тому. Сьогодні я – адвентистка, уся моя сім'я належить до Церкви АСД, а ще я стала літературним євангелістом. І це все завдяки книзі та Господньому провидінню. Пам'ятаю, я довго вагалася, яку книгу обрати – «Христос – надія світу» чи «Велику боротьбу». Купила «Велику боротьбу», і вона змінила мої думки про світ і моє місце в ньому. Під час вивчення уроків Бог у моєму уявленні перетворився із суворого на близького та люблячого Отця. Тоді доля давала мені важкі уроки. Заплуталася й у релігійних лабіринтах, політиці. Займалася і викладацькою роботою, і журналістикою, і соціальною роботою, мала можливість отримати ще одну освіту... Проте в моєму домі не було живого Бога. Мій чоловік усе своє життя провів у музично-танцювальному стилі. Він за характером – «душа компанії», володіє багатьма музичними інструментами, тому купався в людській славі. Сьогодні він славить своїм талантом Бога. Доньки також сьогодні щирі адвентистки. Вони набагато глибше і краще за мене знають Біблію.

І все це Бог зробив завдяки книзі. Завдяки ногам літературного євангеліста, який так вчасно завітав на мій поріг, ми знайшли істинну Церкву.

Відтепер цей євангеліст, Федір Полегенько, є моїм керівником у групі літературних євангелістів».

Цікаві слайди підготували зарубіжні гості. Уважно слухаючи їхній коментар, присутні перенеслися в різні куточки планети. Разом із Х. Файгао і Д. Бреретоном вони відкривали двері багатих осель і маленьких хатинок, мандрували, розповсюджуючи літературу, непрохідними хащами та крутими поворотами. Побачили, у яких нелегких умовах доводиться працювати нашим братам у різних країнах. Раділи разом з ними, якщо вістка благовістя знаходила відгуки в серцях людей. Ці досвіди зробили літературних євангелістів міцнішими у вірі, ствердили у важливості обраного служіння, розпалили вогонь у серці, аби через євангельську вістку друкованого слова досягнути 1 млрд. осіб до 2015 року по всьому світу. Конгрес додав духовної сили не тільки для служіння, а й для досягнення високих цілей у розповсюдженні Божого Слова. Заклики та побажання П. Лібранського, В. Джулая, В. Могилюка спонукали до ще більшого планування та реалізації Божих задумів. Стимулюючим засобом було нагородження особливими значками тих літературних євангелістів, які мають стаж 5, 10, 15, 20 років.

Не випадково 2014 рік проголошений усесвітньою Церквою АСД роком літературного євангеліста. Причина продиктована часом – ми невпинно наближаємося до Другого приходу Христа. І не випадковим був цей конгрес, і не було на ньому випадкових учасників, адже там перебували ті, хто справді горить бажанням служити Богові. Ця зустріч окрилила благовісників, додала сил для майбутніх злетів.

Гнат Меренков
Фото Юрія Кузьменка

ХОРИСТИ, котрі ведуть людей до БОГА

В Українському гуманітарному інституті з 24 по 27 липня пройшов Міжнародний конгрес диригентів і музичних керівників «Заспіваємо Тому, Хто йтиме на хмарах!», котрий зібрав близько 400 делегатів з України, Росії, Білорусі, Молдови, Казахстану й країн Прибалтики.

У програмі конгресу були семінари, майстер-класи, репетиції зведеного хору й інших колективів, а також круглий стіл за участю почесних гостей. Головними спікерами конгресу були Уільямс Коста, диригент, композитор, директор музичного відділу Генеральної Конференції, та Крейг Скотт, професор музики Університету Вала-Вала (WWU, Walla Walla University), органіст і диригент.

Відкриття конгресу урочисто розпочалося звуками тромбонів, валторн, а також гімном Девіда Хантсінгера «Заспіваємо Тому, Хто йтиме на хмарах!». Усі заходи супроводжувалися співом вокального ансамблю з Білорусі під керівництвом Оксани Островської. Також присутнім запам'ятався виступ сімейного тріо з України – Едуарда, Анжели та Віри Глібків, чия гра на бандурах привнесла в музичну програму конгресу український колорит. Ведучим конгресу був відповідальний за телевізійне мовлення в Євро-Азіатському дивізіоні Церкви АСД Даниїл Ребанд.

ЩОБ ЖИТТЯ НАШЕ ЗВУЧАЛО ГОЛОСНІШЕ ЗА ГОЛОС

У своїй проповіді Уільямс Коста говорив про значення духовного співу. Зокрема, він сказав: «Люди часто стикаються із ситуаціями, які руйнують внутрішній мир. Проте в піснях ми можемо передати їм вістку про мир, який готовий подарувати кожній душі Ісус Христос. Нам, музичним керівникам, потрібно сказати: "Господи, ось я, використувуй мене для Твоєї слави!"».

Крейг Скотт говорив про цінність книги Псалмів для музикантів і про те, як знайти в ній Вічне Євангеліє. Він пояснив, що місія музичних керівників

– не просто створювати гарну музику, а зв'язати Божу істину й вести за собою церкву. Також він зазначив: «Якщо ми робимо акцент тільки на професійному виконанні, то не досягнемо людських сердець. Музикантам необхідні теплі дружні відносини, які єднають їх. З іншого боку, якщо наші хори стануть просто суспільними зібраннями, це позначиться на якості музики, і тоді слухачі не зможуть духовно зростати. Тому необхідний баланс між музичною технікою виконання й відносинами в колективі, і тільки тоді він допоможе правильно представити Бога, у Якому гармонійно поєднуються всемогутність і доброта, закон і благодать, милість та істина».

Семінар Уільямса Кости був присвячений мотивації в музичному служінні: як залучати людей у церквах до співу й гри на музичних інструментах. «Не секрет, що людям подобається бачити успіх у їхньому служінні. Якщо те, що ви робите, не приносить жодного результату, то ви не зможете нікого мотивувати. Та коли ваше служіння виглядає важливим, тоді з'являється багато охочих брати участь у ньому. За 50 років мого музичного служіння я дійшов висновку, що найкраще членів Церкви спонукають співати в хорі результати його місіонерського служіння. Привести людей до Бога – це досить сильний мотив». Пастор Коста порадив об'єднати служіння хору із соціальним служінням і навів приклади колективів, які співали для мешканців бідних районів, для ув'язнених, для пасажирів в автобусах і поїздах (список можливих місць для подібного служіння дуже великий). Окрім того, учасникам ансамблів і хорових колективів необхідно молитися про керівництво Святого Духа не менше, ніж проводити репетиції.

На вечірньому богослужінні в п'ятницю пастор Ігор Корещук нагадав присутнім про важливість наявності не тільки музичного, але й духовного слуху. «Розумний спів можливий тільки тоді, коли вам вдасться спонукати слухачів не просто насолоджуватися музикою, але й звертати увагу на слова. Також корисно вивчати історію написання

псалмів. Багато з вас довго працювали над тим, щоб розвинути свій голос, але мета цього конгресу – спонукати нас, щоб ми робили усе для того, щоб життя звучало голосніше за голос».

ПРОПОВІДЬ ПРО ТВОРЦЯ ПОВИННА БУТИ КРЕАТИВНОЮ

Ранкове суботнє богослужіння розпочалося із прославлення й виступу зведеного хору, який велично виконав твір Г. Генделя «Алілуя».

Під час місіонерських вістей керівник Східної місії Лев Вертило розповів про ситуацію в Луганській і Донецькій областях, де ведуться бойові дії, про те, що навіть у такий непростий час у Донецьку проходив хоровий фестиваль, у Домах молитви відбуваються хрещення, що супроводжуються співом хорів.

Потім Уільямс Коста у своїй проповіді роздумував про творіння, Творця й творчість. За його словами, однією з причин заздрості Люцифера Христу, було рішення Господа створити людину за Своїм образом і подобою, тому грішний ангел зненавидів усе, що пов'язане з творінням, у тому числі – суботу, біблійний день спокою, яким завершився тиждень створення землі. «Проте наша місія в цей останній час полягає в тому, щоб проповідувати усьому світові вістку про Бога як Творця Всесвіту й нашого Творця. Для цього потрібні креативні методи, і один з них – музика на славу Божу».

КРИСТАЛЕВІ ГОЛОСИ АДВЕНТИЗМУ

Перед вечірнім урочистим богослужінням Київський духовий оркестр під керівництвом Володимира Чіпчара своєю грою надихав усіх присутніх. Потім відбувся концерт, у якому взяли участь різні колективи й солісти, а також зведений хор, сформований з делегатів конгресу й камерного хору м. Києва, що об'єднав близько 400 співаків. Пролунали твори М. Хайєса, П. Манца, Л. Бетховена. Перед тим, як хор виконав піднесену й зворушливу «Молитву» Модріса Закіса, глядачі побачили автора цього

твору на екрані, — перебуваючи в Ризі, він по «Скайпу» відповів на запитання про свою творчість як композитора.

Зі зведеним хором виступили ансамбль скрипалів і Київський духовий оркестр. Хором диригували Крейг Скотт, Уільямс Коста, Еліта Соколовська та Лев Вертило.

Слід зазначити, що цей концерт відбувся завдяки щоденним репетиціям і захопливим майстер-класам гостей з-за кордону. У своєму виступі Наталя Козакова, директор музичного відділу ЄАД, сказала: «Наші спікери — дивовижні люди, професіонали у своїй справі. Пастор Уільямс Коста — музикант із глобальним мисленням, він бачить Церкву, яка співає по всьому світу. Тому на його

майстер-класах делегати конгресу пізнавали, як залучити до музичного служіння більше людей, як побачити цілісну картину музичного служіння, працюючи з великими громадами. Майстер-класи К. Скотта — це професійна диригентська методика, відома тим, що розспівка хору супроводжується рухом рук. Кожний звук супроводжує певний рух. Фахівці, особливо музикознавці й вчителі музики, що працюють із дітьми, говорять: «Заняття, на яких навчаєшся музиці, показуючи її, досить ефективні». Тому, як тільки музиканти почали розспівуватися за методикою Крейга Скотта, показуючи кожний голосний звук певним рухом, хор зазвучав по-іншому. Звук став кришталевим, чого дуже складно досягнути в хорі. У нашій культурі спів, як правило, глибокий, звук дзвінкий. А Крейг Скотт учив створювати об'ємний звук. Результатом таких занять стали вивчені твори серйозного рівня, які пролунали на концерті. Було неймовірно цікаво спостерігати, як один диригент просив зведений хор дати форте, і воно було гучним, інший показував піано, і така велика маса людей співала дуже тихо й бездоганно. Це й

стало своєрідним музичним дивом, яке відбулося на конгресі».

ПРО МУЗИКУ НА НЕБЕСАХ І НА ЗЕМЛІ

У неділю перед делегатами виступив Павло Семанівський, викладач музики в адвентистському університеті в м. Монтеморелос (Мексика). Він розповідав про те, яку роль відіграє музика на Небесах. «Небесне богослужіння — це єдність слова й музики. Там немає тільки однієї проповіді й це не концерт сам по собі. Це богопоклоніння. Тому ваше завдання — не в тому, щоб провести концерт у громаді заради догодження слухачів, а в

тому, щоб організувати участь у поклонінні Творцеві, досягнути єдності проповіді й музики».

Крейг Скотт розповів про те, як проводити грандіозні музичні заходи. «Слід розуміти різницю між великими й маленькими зібраннями — у великій громаді слід залучати до співу й гри не всіх підряд, а кращих музикантів, щоб усе зібрання не відчувало, що воно втрачає щось через погану якість музичного служіння. Домагайтеся різноманітності в репертуарі — він повинен містити в собі як старовинну, так і сучасну музику. Також важливі взаємні керівника музичного служіння з пастором. Найкращий варіант — коли служитель забезпечує музичного керівника темами проповідей на місяці вперед. Корисно зустрічатися після виступів, щоб обговорити, як пройшло служіння, що необхідно виправити, і спланувати програму на наступні суботи. Адже чудеса Божі — це не завжди результат несподіваного надприродного втручання, це ще й результат спланованої роботи, натхненної Святим Духом».

«У церкві люди повинні зростати в любові й розумінні. У громадах є віру-

ючі, котрі надто консервативні, у тому числі й щодо музичних стилів. Проте я вважаю, що нам потрібний розумний баланс. Якщо ми говоримо, що тільки цей стиль гарний, а будь-який інший — ні, то намагаємося зайняти позицію Бога-Судді й своїми діями створюємо напругу. Відмінності створені Господом і їх потрібно поважати. З іншого боку, ми не повинні використовувати музику як вікно, через яке в Церкву можуть увійти секулярні ідеї. Як лідери музичного служіння, використовуйте музику, прийнятну для вашої культури, але так, щоб це вело людей до Ісуса Христа», — сказав У. Коста.

Наталя Козакова, директор музичного відділу ЄАД, у своєму виступі розповіла про значення конгресу. «Ми живемо напередодні Приходу Ісуса Христа. Нам відомі біблійні пророцтва про війни, страх і зневіру. Цей конгрес став для наших музикантів новою хвилею натхнення, дав надію втомленим, стривоженим серцям, що перебувають у страху й сум'ятті. Якщо музиканти повернуться у свої громади й привезуть туди світло підбадьорливої вістки Христової в музиці, це й буде найбільшою для нас нагородою. Потрібно позбу-

тися стереотипу, що нічого не можна зробити в маленькій церкві. Маючи найскромніші ресурси й невелику кількість музикантів, можна організувати чудове музичне служіння в громаді. Також хочеться сказати тим, хто скаржиться на нестачу талантів у церквах — віддавайте своїх дітей у музичні школи, щоб вони згодом могли грати й співати для Господа».

Дорогі брати й сестри, якщо ви гарно співаєте у ваших громадах, усім серцем, усім розумом, щиро прославляєте Бога, сидючи в залі Дому молитви, — негайно йдіть співати в хор! Адже хоровий спів наближає до Бога не тільки вас, а й тих, хто слухає вас! І пам'ятайте, незабаром ми будемо прославляти нашого Спасителя у Небесному хорі!

ШКОЛА

Из класса в класс – от первого и выше –
Мы провожаем маленьких детей.
Они из несмышленных ребятишек
Во взрослых превращаются ребят.

Подтянутые, в строгой школьной форме...
Их учат счету, чтению, письму,
От азбуки простой до сложных формул.
Не сразу трудное они поймут.

Учебники, тетради и уроки –
Так быстро в школе пролетают дни!
И оставляют дети за спиной учебы сроки,
Десяток лет – и выросли они.

В земную школу ходят наши дети:
Живущим на Земле путь знаний дан.
Но есть на нашей удивительной планете
Другая школа – школа христиан.

Здесь школа Бога – учат по-другому:
Один учебник и один Учитель здесь,
Не формулы, но истины глаголы,
И вместо азбуки – Благая весть.

Не по часам проходят здесь уроки,
Здесь все вникают в множество идей,
И Библии святой живые строки
Ученики читают день и ночь.

Учитель говорит особо с каждым,
Внимателен Он, благ и терпелив,
В учениках Он утоляет жажду,
Порою строг, но чаще милостив.

Есть в школе первый класс и есть десятый,
Но вместе все садятся в общий ряд.
Здесь говорят о Господе распятом,
Здесь о любви и вере говорят.

Здесь учат, что Господь – всему основа,
Здесь учат, как людьми святыми стать,
Здесь учат познавать любовь Христову
И Самого Спасителя Христа.

Пред Богом учат преклонять колени,
Молиться за друзей и за врагов,
Здесь учат милосердию и терпению,
Учитель в христианской школе – Бог.

Учителя на «вы» не величают,
Хотя Он выше всякой высоты.
В молитвах все у ног Его слагают
И обращаются к Нему на «Ты»...

И вечной Божьей жизнью сердце бьется
У всех, кто здесь учиться пожелал.
Кому-то школа с трудностью дается,
Немало тех, кто школу оставлял.

Да, христианам нелегко учиться,
Но лучшей школы нет на всей земле.
Во всякий день душа туда стремится,
Учусь я в этой школе много лет.

Здесь не дают свидетельств, аттестатов,
Что полностью получен знаний курс.
Смогу тогда лишь выпускницей стать я,
Когда меня возьмет к себе Иисус.

Любовь Васенина

Щомісячна газета
“Адвентистський вісник”
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва “Джерело життя” **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва “Джерело життя” **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети “Адвентистський вісник” **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексеєнко, Л. Волощук, С. Носов, І. Корещук**
Над номером працювали: **Т. Романко, О. Мехоношина, Л. Шаповал**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 –А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.